

Herra Vaahteran ei niin uudet seikkailut

Sinä sateisena maanantaiaamuna, kun Herra Vaahtera kompastui portaikon irtonaiseen lattialautaan ja kaatui parketille, kävi mielessä hetken se lupaus, josta vaimo usein muistutti. Irtonainen porras olisi hyvä kiinnittää.

Herra Vaahtera ei ollut varma, milloin ensimmäinen muistutus oli tehty. Mutta mahdollisesti se tapahtui sinä samana kesänä, kun he muuttivat. Vai oliko kyseessä kuitenkin seuraava talvi – se vähäluminen. Herra Vaahtera ei ollut aivan varma. Mutta ennen esikoisen syntymää, ja ennen Saloran väritelevisiota, kuitenkin.

Siinä lattialla maatessaan ja vuodenaikojä mieltiessään, hänen katseensa kohdistui eteisen tyylliteltyyn laipioon. Sormipaneelien maalipinta oli saanut ikäviä tummentumia. Olikohan kyseessä normaali auringonvalon aiheuttama värivirhe vai tapahtuiko ylempänä jotain mielenkiintoista? Jiiriin sahatut listat ainakin näyttivät vinohkoilta.

Vinot olivat myös kattolamppua ympäröivät puukuvioinnit, jotka vaimo tilasi siltä naapurin timpurilta. Vai oliko kyseessä ollut sähkömies, joka harrasti puutöitä? Herra Vaahtera ei ollut varma, koska muisti ei enää ollut entisensä. Nuorempana kaikki oli jotenkin selvempää. Tai niin herra Vaahterasta tuntui – luultavasti – ehkä.

Lapsuuden kesät olivat olleet kauniita ja aurinkoisia. Herra Vaahtera vietti lomansa maalla – miltei goottilaisella, vanhapiikatätiensä omistamalla, maalaishuvilalla, jonka kattolistat olivat koristeelliset, ja suorat. Mutta voivatkohan hirsitalon listat koskaan olla täysin suoria? Puu eli saaden aikaan jiirien vinoutumisen. Ainakin joskus. Tai niin herra Vaahtera muisti lukeneensa Suomen Kuvalehden artikkelista, joka koski vanhojen rintamamiestalojen sopeutumista ilmankosteuden vuosimuutoksiin.

Mutta miksi juuri heidän kattonsa paneelit ja listat olivat vinossa? Herra Vaahtera raapi pälvikaljuaan ja suoristi samalla jalkansa. Olo tuntui miellyttävältä. Kova parketti helpotti keski-ikänsä orastavaa selkäkipua. Ehkä selkälihakset kaipasivatkin ainaisten vertikaalisten haasteiden sijasta jotain horisontaalisempaa.

Kivun helpottuessa, myös laipio alkoi näyttää siedettävältä. Ehkä sille ei tarvinnutkaan tehdä mitään – ainakaan heti. Ei ennen kuin asiaa oli tarkoin harkittu.

Kello oli vartin yli neljä, kun Vaahteroiden ulko-ovi kävi ja vaimo löysi jalkaansa heiluttelevan, kattoa katselevan, miehensä lattialta makaamasta.

Rouva Vaahtera ei sanonut sanaakaan. Hän huokaisi, ylitti tottuneesti miehensä ja kantoi kauppakassinsa keittiöön. Rouva Vaahtera omasi jokseenkin rautaisen kärsivällisyyden.

19.02.2017 Mika Keränen